

## অৰাচিত ।

চলেছিল পথে পথিক জনেক  
বিশ্বদেবের মাৰুৱে,  
কান্তৰে ভাকিল ভিক্ষুক এক  
ভিক্ষার কিছু তরে ।  
না উনিয়া কৃথা চলিল পথিক  
হথা আছে দেৰালয়,  
গিয়া তথা সৱা লেখে বিশ্বায়  
রঞ্জত আসন শৃঙ্গময় ।  
ছুটিল পথিক র'হি ক্ষণতরে  
সখেনে ফুকারি,—কি কৰেছি আমি  
পাইয়া তাহারে টেলিহু দূৰে ।

শ্রীমন্তোষকুমাৰ বন্দেয়াপাখ্যান  
ছিতৌয় বাৰ্ষিক, শ্ৰেণী “এ”শাখা ।

## স্মৃতি ।

( প্ৰলোকবাসীৰ উদ্দেশ্য )

কে আজ আমাৰ আঁধি হ'তে ঘূমটি নিল কেড়ে  
উঠল কেন্দে পৱাণ আমাৰ আজকে ক্লাহাৰ তৰে ?  
মৌৰৰ বীণায় আজকে আমাৰ দিল কেৱে তান ?  
জাগল ঘনে স্মৃতিটি কাৰ আহুল কৱা প্ৰাণ !

এই নিশ্চীথে সবাই ঘূমাৰ জেগে শুধু আমি,  
বহুচে বাতাস ধীৱে ধীৱে ক্ষণেক থামি থামি,  
কিমেৰ তৰে আঁধি জলে ভাস্তে আমাৰ বয়ান ?  
জাগল ঘনে স্মৃতিটি কাৰ ব্যাহুল কৱা প্ৰাণ ;

উদাস ভাবে চেষ্টে আমি আছি টাদেৱ পানে,  
ভাস্তে কতই অতীত কথা আমাৰ পৱাণে,  
হৃদয় মাৰে জাগ্ছে আমীৰ স্মৃতিকল্পনা বিষাদ গান,  
জাগল ঘনে স্মৃতিটি কাৰ উদাস কৱা প্ৰাণ !